

Og så må man jo spørge: Hvor blev alle de italienske arbejdere af? Jeg har ikke mødt dem endnu, så enkelt er det jo ikke.

Vismændene har også ved denne afslutningsdebat været inddraget og citeret kraftigt. Det er vi vant til, og det er ganske rigtigt en god idé. Vismændene har den opgave at analysere den økonomiske udvikling og de langsigtede perspektiver for den danske økonomiske politik og også at komme med råd og anbefalinger om den økonomiske politik. Det har vismændene gjort i al den tid, vi har haft den udmærkede institution.

Det, der er utroligt at opleve i dag, er, at økonomi og politik bliver adskilt. Det er blevet til to forskellige ting, selv om de i virkeligheden er dybt forankret i hinanden. Når vi diskuterer finansloven i Danmark, så er det politik, når partierne kommer med deres forskellige forslag til finansloven, så er det politik, og derfor vil jeg gerne advare imod en tendens, som er kommet op i tiden på grund af folkeafstemningen, tror jeg, hvor man vil afpolitisere al økonomi.

Økonomi er ikke en eksakt videnskab, og jeg tror, jeg har sagt mange gange ved mange udmærkede onsdagsspørgsmål her i Folketinget, at det er ikke muligt at trække et uafhængigt svar i nogen som helst automat. Det, der sker op til folkeafstemningen, er en lang række overvejelser, oplysninger, argumentationer, og det, vælgerne skal, er at gøre deres egne afvejelser og tage en politisk stillingtagen, når de skal stemme den 28. september.

Men at hævde, at den fælles valuta, euroen, ikke handler om økonomi, at hævde, at økonomi ikke er et spørgsmål om politik og politiske valg, er nærmest absurd. Det er lige så absurd at hævde, at man ud af vismandsrapporten kan læse, at der ikke skulle være økonomiske fordele ved at være med i den fælles valuta. Både vismændene og regeringens egen publikation fra Finansministeriet og Økonomiministeriet er enige i, at der er økonomiske fordele ved at være med. Man kan diskutere størrelsen, men størrelser er altså også noget, der er relativt.

Det er ikke så meget det, der for mig er interessant lige i øjeblikket at trække frem. Det, der er interessant, er, at EU-samarbejdet er et politisk samarbejde og har været det alle dage. Statsministeren har stået på denne talerstol utallige gange ved utallige åbningsdebatter og talt om EU og Danmarks forhold til det europæiske samarbejde. Og statsministeren har kaldt det fredens projekt. Regeringen har arbej-

det for udvidelsesprocessen i EU, der skal omfatte alle de nye demokratier i Østeuropa. Og der er mange andre eksempler. EU er politik, og det er et politisk valg, og det er et politisk projekt.

Men den fælles valuta handler altså også om samarbejdet om den økonomiske politik. Den fælles valuta er en realitet, selv om diverse økonomer i årenes løb har afvist, at den nogen sinde kunne blive til virkelighed. Jeg har jo selv alle årene troet stærkt på sagen, fordi den er så indlysende rigtig, og fordi det er så indlysende en god idé.

Den fælles valuta er blevet til virkelighed, og hvorfor er den blevet det? Ja, det er ikke, fordi økonomer har skullet finde ud af at lave den konstruktion. Hvis økonomerne var sat til det, var det aldrig nogen sinde blevet til noget, for de havde aldrig kunnet blive enige. Når den fælles valuta er her i dag, så er det, fordi det er udtryk for en meget stærk politisk vilje i medlemslandene til at skabe dette helt unikke politiske og økonomiske projekt. 11 lande er med, det 12. land er på vej. Hvordan kan man kalde sådan noget, der er en realitet, for alene enten at være politik eller alene at være økonomi? Det er i sig selv noget vrøvl.

De 12 lande, der nu melder sig i den fælles valuta, har valgt det, fordi de har afvejet fordele og ulemper, og de har fundet, at der er flest både politiske og økonomiske fordele. Og den fælles valuta lægger ikke flere begrænsninger på vores handlefrihed, end vi allerede har i dag, tværtimod bliver vores handlefrihed større, fordi vi ikke skal tage hensyn til kronens stabilitet i forhold til valutaen på vores største eksportmarked.

Det, der er det helt geniale, det, der er hele ideen i det her, er, at vi i fællesskab skal sikre en stabil økonomisk udvikling i Europa på grund af to ting, nemlig varig høj beskæftigelse og fred og stabilitet. Og de to ting hænger sammen, og det er den grundlæggende idé.

Det, der er fint ved den fælles valuta, er, at der er skabt regler, som alle skal følge, og derfor er vi nået til den helt utrolige historiske situation, som jeg har meget svært ved at forstå at nogen i denne sal kan være imod, nemlig at de største lande ikke længere bestemmer udviklingen og vilkårene for resten af landene i Europa.

Det er slut med at kunne komme frem på bekostning af andre, og det er det, jeg kalder ægte solidaritet. Vi kunne også godt kalde det, at vi